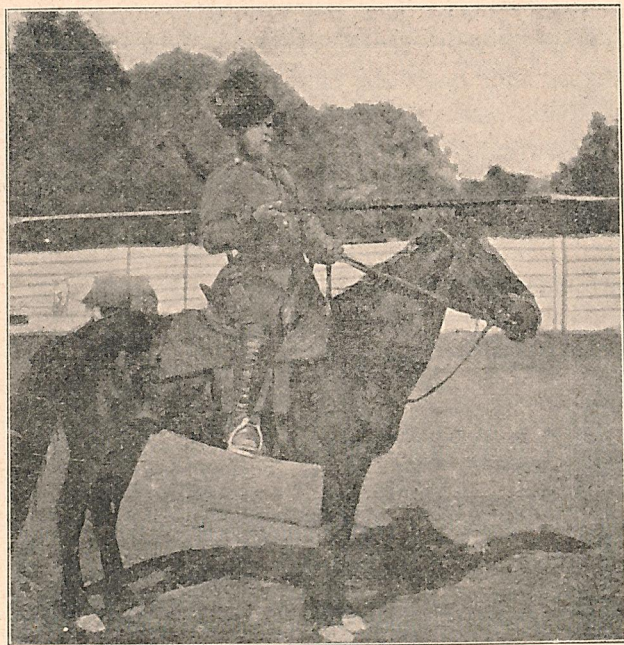

Колко врѣме съмъ бѣгалъ, не зная. По едно врѣме наблизю чувамъ плачь. Азъ съмъ билъ падналъ въ не-свѣсть на пѣтечката въ гората и сега отново се свѣ-стявамъ. Черна нощъ. Азъ изгледахъ наоколо, станахъ и тихо трѣгнахъ по гласътъ. Слѣдъ малко азъ напи-пахъ дѣтски трупъ. Взехъ го на рѣцѣ, о чудо! — Гроз-данчо, моето братченце, уморило се да реве. То, щомъ

КАЗАКЪ.

сѣти, че е въ моитѣ рѣцѣ, млѣкна. «Близю ще да е тж-дѣва и мама, мислѣхъ си азъ, ще дойде и ще ни най-де. А гдѣ сж татко, леля, другитѣ дѣца? . . . Дълго врѣ-ме мислѣхъ, ослушвахъ се, тѣй съмъ заспалъ.

Гореци лжчи на лѣтното слѣнце ми пѣрлѣха ли-цето. Азъ отворихъ клѣпки. Дѣтето се тѣрколило край-